

[Udenrigsministeren]

præcist ved at pege på behovet for at få opbygget industrier i en række nabolande og behovet for, at man i disse nabolande får et samarbejde i stand med andre, som sikrer, at man kan bryde de strukturer, man har.

Jeg kan sige, at det for mig var en pudsig oplevelse for kort tid siden at møde den ungarske statsminister, der sagde, at overskriften for de kommende års økonomiske politik i Ungarn var privatisering, afbureaukratisering og modernisering. Det er jo, som om man har hørt det før. Men så sagde han også, at privatisering har jo hos os et ganske særligt indhold, når vi skal starte på et grundlag, hvor selv barberforretningen nede om hjørnet er statsdrevet. Det er den opgave, man står over for, nemlig at bidrage til at få opbygget den private sektor i økonomien, som er forudsætningen for, at arbejdet hen imod et flersidet politisk samfund, et politisk demokrati som det, vi kender, kan lykkes. Og jeg kan kun håbe, at den forståelse af, hvad det drejer sig om, kommer til at brede sig.

Jeg var så meget mere glad for hr. Riishøjs indlæg, som jeg lige havde læst, hvad Socialdemokratiets politiske ordfører, fru Ritt Bjerregaard, står citeret for at have sagt om regeringens forslag, nemlig at de er for erhvervsrettede. Det giver mig anledning til at minde om, som hr. Riishøj også pegede på, at det er jo i fuld overensstemmelse med reformlandenes egne ønsker, at man forsøger at gøre forslagene erhvervsrettede. I disse lande ønsker man at opbygge erhvervssektorer, og det fremmer vi nu engang bedst muligt ved at gøre det muligt for vore virksomheder at gå ind i et samarbejde med dem. Det er da muligt, at det er i strid med fru Ritt Bjerregaards egne grundlæggende filosofiske, politiske overvejelser, men jeg synes, der er grund til at understrege, at det netop er reformlandenes eget ønske at fremme deres private erhvervssektor på bekostning af den offentlige sektor.

Og på den baggrund får hele den diskussion, som Fremskridtspartiet startede her i dag, jo lidt uvirkelighedens skær over sig. Jeg vil sige, at jeg godt forstår det dilemma, som mange føler de står i, når man skal til at beskæftige sig med noget så nyt som de tanker, der lægges frem her, og vel at mærke skal gøre det i en situation, der er så ny. Det er jo gået utrolig hurtigt med udviklingen i de seneste uger, der er blevet vendt op og ned på mange ting, og det er klart,

at hvis man har den grundlæggende filosofi, at regering og kommuner skal holde sig fuldstændig væk fra erhvervslivet – og det er da en filosofi, som heller ikke ligger så fjernt fra min egen – så kan det være svært at se ideen i det her.

Men da er man netop nødt til at prøve at kigge på den opgave, vi står over for. Vi ved, som det også er påpeget af flere i debatten, at endnu er reformer jo noget, som man i høj grad taler om. Men hvis så man bare siger, at vi gerne vil se resultater, før vi bidrager til at få dem igennem, ved vi, at så kommer de ikke. Så ender den private sektor, der skulle opbygges, som en stor grusbunke. Det er mit svar til hr. Knud Lind i den anledning.

Derfor bliver vi også nødt til at se på, hvad vi skal gøre for at få danske virksomheder til at gå ind i samarbejdet. Den danske virksomhedsleder, som skal træffe beslutning om, hvorvidt man f.eks. skal finde en polsk partner og starte en fælles produktion i Polen af et eller andet, vil vel i dag være i den situation, at over for virksomhedens ejere og aktionærer osv. kan det være lidt risikabelt at gå ind i sådan noget, for der er så mange andre steder, det er sikrere og bedre kan betale sig at sætte en sådan fælles produktion i gang.

Her bliver vi altså nødt til at bide nogle principper i os og sige, at det er så vigtigt at få gang i udviklingen i de nabolande, der nu rækker hænderne ud efter os og beder om hjælp til at opbygge et system som vores. Så det er nødvendigt at give den hjælpende hånd ved at sige til den danske virksomhed, som står og tvivler lidt, fordi man ud fra sine egne forudsætninger helt naturligt vil holde sig tilbage, at vi vil altså gerne træde til, skyde noget af kapitalen ind og komme med en forsikring imod den politiske risiko, der ligger i det.

Indrømmet, dér bryder man med nogle af de principper, man har, men man gavner så sandelig også sig selv. Man gavner jo ikke danske statsborgere ved at sige, at vi ikke vil have noget som helst at gøre med, hvad der foregår i verden omkring os. Da gavner man ikke danske statsborgere. Det gør man da ved at se på, hvordan verden omkring os udvikler sig, hvordan vi kan bidrage til, at den udvikler sig i den rigtige retning, hvordan vi kan sikre politisk stabilitet, hvordan vi kan fremme nogle af de idealer, vi selv har om politisk frihed og retten til mangfoldighed, i lande, der alt for længe har været